

ANKAPARK

KITAPSAATI
YAYINLARI

ANKAPARK

Özkan Karahan

ANKAPARK

Özkan Karahan

Genel Yayın Numarası: 323

ISBN: 978-605-4334-84-1

1. Basım, Ekim 2020

EFLATUN Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti.©2020
Kitapsaati©2020

Bu kitabın tüm hakları saklıdır.
Herhangi bir şekil ya da yöntemle çoğaltılamaz.
Sertifika No: 45550

Bu kitabı okurken Ankara'dan kaçmak isteyebilirsiniz. Kaçma hengâmesinde olur da bu kitabı izinsiz kopya ederseniz; Muğdat'ın o pis ağzı sizi yakalar ve tüm ağırlığıyla üzerinize çöker, ta ki paralel evrende başka bir size musallat olana kadar... Şunu da unutmamalısınız ki o "şak şak sesi" kulağınızdan asla gitmez.

Editör: Serenay Dıraz

Grafik Tasarım: Burak Aras

Baskı ve Cilt: Sage Yayıncılık Reklam Matbaa San. Tic. Ltd. Şti.
Zübeydehanım Mah. Kazım Karabekir Cd. Uğurlu İş Merkezi 97/24
İskitler/ANKARA
Tel: 0312 341 00 02 • E-mail: bilgi@bizimdijital.com
Sertifika Nu.: 41356

KİTAPSAATİ YAYINLARI

EFLATUN Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti. Bağcılar
Mahallesi Şemsettin Günaltay Caddesi 283. Sokak Ata Apartmanı No: 9/7 06670
Çankaya/Ankara Türkiye
Tel : (+90) 312 442 52 10
GSM : (+90) 530 108 99 76 Faks : (+90) 312 442 52 12

www.kitapsaati.com.tr • [instagram.com/kitapsaati](https://www.instagram.com/kitapsaati) • [twitter.com/kitapsaati](https://www.twitter.com/kitapsaati)

Yazar Hakkında

M.S.1984 yılında istemeden Ankara'da doğdu. Tesadüfen moda tasarım okudu. İsteyerek memurluktan istifa etti. Stilistik yaptı. Yapamadı. Barmen oldu, shakerına yönetmenliği de ekledi. Bu kitabı, Lazarus refleksi olarak yazdı.

Önsöz

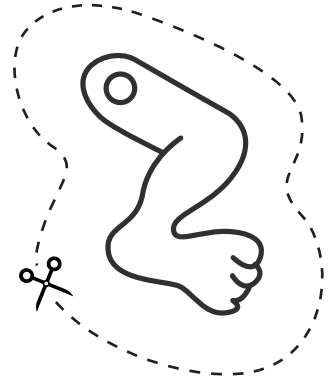
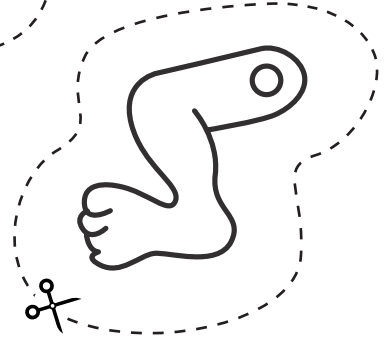
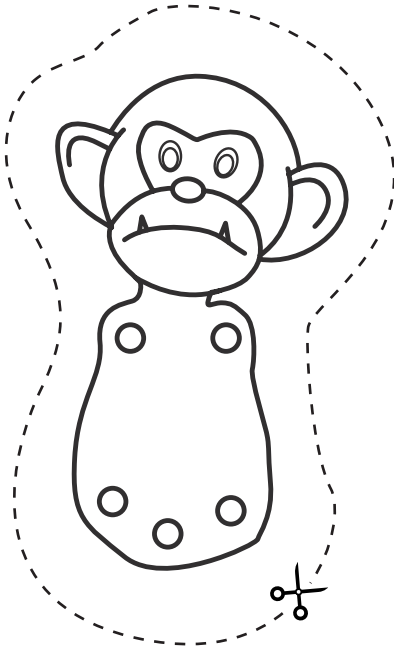
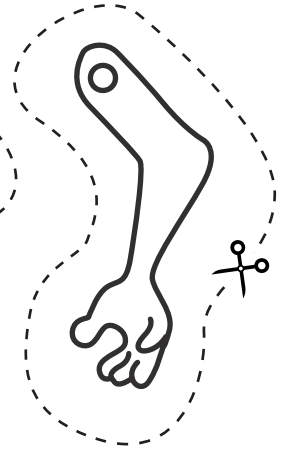
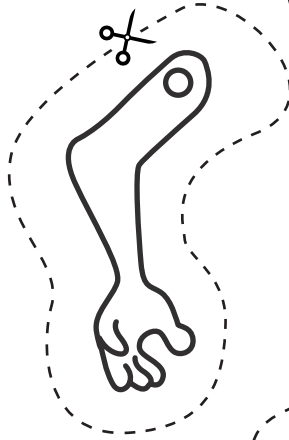
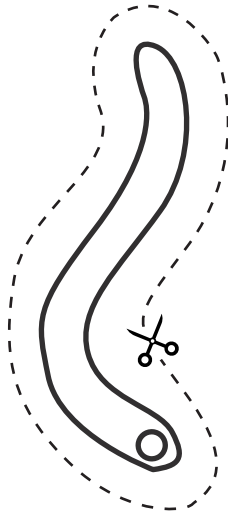
O hayali kuracaktım! Kuracaktım, çünkü elde mızrak ve kalkan varken başka türlü Don Kişot olamazdım. Mızrak ve kalkan taşınması ağır şeylerdi. O zaman bu hayalleri yazmalıydım. Bunun için krallığımın, yani çalışma masamın başına geçmem lazımdı. Kalemimi ise hayal kurduktan sonra beyin kıvrımlarının arasını kurcalayan kürdan yapmalıydım. O yazılar anneme göre kanlı gözlerimin, psikoloğuma göre anksiyetemin sebebi olacaktı. “Kitap ruhumuzun buz kesmiş sularını kıracak bir balta olmalıdır” demişti Kafka. Belki de bu sefer balta olmak istemiştim. Kusmaya hazır olduğumda, dertlerimi yüklenecek kâğıt önümde bekliyordu. Benden alıp başkasına iletenecekti. Oysa tek derdi fotosentez yapmak olan bir ağaçtı. Kâğıt bulamasam; ellerimi yakıp, kavrulan derilerimi kullanacaktım. O zaman bir can borçluydum. Ben de kelimelere can vermeyi dene-dim. Keyifli okumalar...

Galip Tekin anısına...

Tek tek saldırırlarsa, karşı gruba karşı pek şansları yoktu. Bu yüzden dört gruba ayrıldılar. Her grubun görevi belliydi. Birinci grup, karşı grubu belli bir yöne doğru kovalayacak; ikinci grup, karşı gruptan çıkan olursa onların yolunu kesip uzaklaşmalarına engel olacaktı. Üçüncü grup, karşı grubu kovalayıp yoracak ve korkutup hataya zorlayacak; dördüncü grup ise pusuda bekleyip, kaçan grubu yakalayıp alt edecekti. Karmaşık ama zekice bir pusu taktiği kullanıyorlardı. Karşı grubun sesini duymaya başladıklarında hepsi sesini kesti. Gruplara ayrılıp sessizce yürümeye ve görev yerlerine dağılmaya başladılar. Karşı grup elli metre kadar ilerideydi. Fark edilirse karşı tarafın kaçmasına olanak tanırldı. Bu yüzden tuzak kurup sessiz ve birlikte davranmaları gerekiyordu. Tabii karşı tarafın kaçış yollarını da tahmin etmek zorundaydılar. Gizlendiler ve kaçış yollarına pusularını kurdular. Hepsi hazırda bekliyordu. Biraz gözlem yapıldıktan sonra saldırı başladı. Birinci grup karşı grubun üzerine doğru ilerledi. Karşı grup üzerlerine doğru gelen ani tehlikeden kaçmak için koşmaya başladı. Tuzağa doğru kaçtıklarını bilmiyorlardı tabii. Kovalayan grup, kaçanları kendi istedikleri yöne

doğru çekmeye çalışıyordu. Takım çalışması önemliydi. Bir yandan kovalarken bir yandan da göz hapsine alıp çember oluşturmaya çalışıyorlardı. Daha alt rütbedekiler ortaya çıktı. Kaçanları oyalamaya ve uzaklaşmalarına engel olmaya çalışıyorlardı. Çok fazla hareket vardı. Zıplamalar, kaçışmalar, kendini oradan oraya atanlar, çığlık sesleri... Adeta yer sallanıyordu. Olaya yukarıdan bakılsa dramatik bir tabloyu andırırdı. Kaçanlardan biri, gideceği yönde tereddüt edince ilk yakalanan oldu. Yavaş yavaş yakalanmalar başlamıştı. Bir diğeri arkadan yakalandı, bir tanesi düşüp kolunu kırdı, biri yakalanmış ama kurtulmaya çalışıyordu. Tuzağa düşenler, yaralananlar... Biri kaçmayı başardığını sandı fakat birkaçı onun peşinden gidip yakaladı. Çok azı kaçmayı başarabilirdi. Sesler azaldı ve ortalık yavaş yavaş durulmaya başladı. Yerler, bir cücenin içinde yüzebileceği kadar kanla doldu. Şimdi sırada taşıma olayı vardı. Herkes payını almak için gözünü karartmıştı. Paylaşım kargaşa yaratabilirdi. Etleri, grubun en otoriteri paylaştıracaktı. Pusuya düşürüp yakalayan grup en iyi parçaları aldı. Grup lideri otoritesini korumak için en büyük parçayı kendine almadı. Bu paylaşım, grubun birbirlerine olan bağlılıklarını sağlamlaştırıyordu. Koparılan eller, bacaklar ve gövde etlerini yemeye başladılar. Vejetaryen olanlar ise çok küçük et parçalarını yiyordu. Et atıştırılmalı olarak en çok kırmızı renkte olan maymunları tercih ediyorlardı. Her şempanzenin kendi özel alanı vardı ve av için o alanlarda konumlanıyorlardı. Şempanzelerin bu maymun avındaki zekâsı, avlarının sadece yarısında başarılı olmalarını sağlıyordu. Şempanzeler insana en yakın ve insandan daha iyi canlılardı.

***

Ankapark

Alışılmamış ile anlaşılmazı birbirine karıştırmak gibi kötü, ama sık sık görülen bir hataya düştüler. Oysa düşüncenin gerçeğe doğru gidişine asıl bu alışılmamış şeylerin yardımı dokunur.

– *Edgar Allan Poe*

***

Kırmızı kumaş... Kırmızı kumaştan minik bir elbise... Yeşilliklerin üzerine oturmuş. Uzaktan bakınca yeşilliklerin üzerine akmış kırmızı bir leke gibiydi, yaklaştıkça büyümeyen.

—Kadın ellilerinde falan işte... Bacaklarının arasında gidip geliyorum. Kadının telefonu çaldı. Kocasını arıyor. Adam marketten çıkmış; bir şey istiyor muydun diye sormasın mı lan?

Kırmızının üzerindeki siyah yonca çiçeği motifleri sonradan kıyafete düşmüş gibiydi. Bu basit kıyafet, kızın güzelliğini hiç bozmuyordu. Kırmızı suratlı o güzel kız.

—Dedim Muğdat, hemen kaç buradan. Yakalanma korkusuyla kalkıp hızlı hızlı giyindim. “Senin söyleyeceğin yalanı sikeyim, hani duldun?” dedim. Çıktım evden.

Suratı, güneşten yanmış kıyafetinden daha kırmızıydı. Esmer olmasına rağmen kırmızılıkları ağır basıyordu. Gülüşü de kırmızılıklara...

—Apartmandan çıkarken kapı açıldı. Yaşlı bir herif amına koyayım. Ebesi sikilmişti poşet taşımaktan. “Kocasını bu galiba,” dedim. “İyi akşamlar,” dedi. “İyi akşamlar abi,” dedim.

Siyah bakımsız saçları, kıyafetindeki siyah motiflere ve kara gözlerine karışmıştı. Elindeki çiçekle konuşuyordu. Gülerek döndü ve eliyle gel işareti yaptı.

—Sonra vicdan yaptım lan. Adama “İstersen yardım edeyim abi,” dedim. “Olur,” dedi. Yukarı çıktık. Kadın kapıyı açtı göz göze geldik. Sonra birbirimizi tanımazlıktan geldik. Adam, “Sağ ol kardeş,” dedi. “Eyvallah abi,” deyip koşarak aşağı...

—Ne yapıyorsunuz la burada?

Ankapark

—Tekin Galip, Hasirun, emret komutanım!

—Ne bağırıyorsun oğlum gece gece? Muğdat sen de siktir git yerine.

Gece nöbetçisi Muğdat, ağzında yarım kalmış anısıyla koşarak gitti. Nöbetçi astsubay, Tekin'e sert bir bakış atıp uzaklaştı. Nöbetçi astsubaylar, nöbetçi askerlerin zaman zaman uyuduğunu, sigara içtiğini, nöbet yerinden uzaklaştıklarını bildikleri için arada kontrole gelirdi. Bu sefer iyi olmuştu. Muğdat'ın bitmeyen çapkınlık anıları çekilmiyordu çünkü. Gerçek olmadığını bile bile dinliyordu insan. Gerçekliğine dair sorular sorarsan sinirleniyordu çünkü. Tribini çekeceğine hikâyeyi çekiyordun. Bazen de iyi olmuyor değildi. Dinleyecek daha iyi bir şey yoktu zaten. Zaman geçiyordu işte. Koskoca ülkede Muğdat'la aynı yere düşmüşlerdi. Gerçi insanın aynı ülkede bin beş yüz hane akrabası olunca nereye gidersen git illa ki bir tanesi denk gelecekti. Tekin, hücum yeleğine sıkıştırdığı mini radyoyu açtı. Radyonun kulaklık kablosu, vücudunda dolanan bir damar gibi altı kat kıyafetinin altındaki teninden geçip kulağına kadar geliyordu. Nöbet beklerken kulaklık damar yolundan daha önemliydi. Damar yolun tıkansın ama kablona asla. En üstte hücum yeleği, altında kamufraj, altında askeri gömlek, altında içlik, altında içlik, altında içlik, altında bir içlik daha isterdi ama şu anda içlikten daha değersiz eti. Frekansı ayarlı kanaldan önce cızırtı, sonra programın sesi gelmeye başladı.

—... gazetesinin yazarı ve hükümetin akillerinden. Sosyal medya hesabından yaptığı paylaşımı görmediniz mi? Adam, “Namlusuz, patlayıcısız, mermisiz top yapıyoruz, yapıyorlar, saniyede üç yüz bin kilometre hızla giden ve üç yüz kilometre etkili silahlar” diye yaz-

mış. E bir de tepkilere cevabı var “Bilmiyorlar, bilmediklerini de bilmiyorlar. Eçhel, cahil—cühela bunlar. Ve edepsizler de. Kınayanların kınamalarına aldırmadan durmak yok, yola devam. Boş tenekenin sesi daha çok çıkar. Sahi o yazdıklarınız ne olacak şimdi? Utanın. Bilmiyorsunuz ama kutsadığımız kanaatleriniz var. Bizim arkadaşla söyleyeyim de size bir megatron dersi versin. Öğrenirsiniz belki. Birilerine zor gelse de ülkenizle gurur duyabilirsiniz.”

—Evet, sayın konuklar süremizin dolduğuna dair işaret alıyorum. Bu tartışmaya diğer programda devam edelim. Evet, sayın dinleyiciler bir “Neokorteks” programının sonuna daha geldik herkese iyi...

Tekin radyoyu kapattı. Askerde okuduğu kitaplardan birinde öğrenmişti neokorteksin ne olduğunu. Sonra tesadüfen denk geldiği bu programın dinleyicisi olmuştu. Başlarda ismi yüzünden, sonra da tartışmalar ilginç geldiği için. Onlar masa başında memleket kurtarıyordu; kendisi de askerde. Belki de bu ortak kurtarma meselesi yüzünden kendini bu programa yakın hissetmişti. Bir diğer yaptığı şey de okumaktı. Lisede okuduğundan daha çok şey okumuştur askerde. Kimde ne kitap bulduysa; fotoğrafçılık, karikatür teknikleri, beyin yapısı, evrim, film yapım teknikleri, varoluşçuluk, büyülü gerçeklik, kimisi de giallo filmler üzerineydi. Birbirinden alakasız bir sürü konu. Son on beş dakika kalmıştı nöbetin bitmesine. Aslında askerlikte en sevdiği nöbet tutmaktı, özellikle gece nöbetleri. Ne konuşan vardı ne gelip geçen. Kırmızı elbisenin hayalini en rahat o zaman kuruyordu. En çok o elbisenin kokusu ve görüntüsü gerçekçi geliyordu. Kendisini en çok o elbiseyi düşünürken Hayfa'ya yakın hissediyordu.

Nöbetçi astsubay geldi ve silah doldur boşaltından sonra koğu-

Ankapark

şa girdi. Hızlıca, altı kat kıyafetin dört katını çıkarıp ranzasına gitti. Havluyu aralayıp yatağına girdi. Ranzanın alt katında yatıyordu. Kapı açılınca gelen soğuktan ve yazın sivrisinekten korunmak için ranzanın boş kalan üç tarafını havlularla çevirmişti. Havluyu tekrar aralayıp yatağından çıktı. Ranzasının altına koyduğu terliklerini düzeltip geri yatağına girdi. Cebindeki taşı çıkartıp yastığının altına koydu ve uyudu.

***

Gooooood moorning Vietnammmmmm... Bu sesi duyunca, koğuş kalk saatine daha on beş dakika var demekti. Yan ranzada yatan Özkan'ın telefon alarm sesi... Telefon sokmak yasak olsa da soka askerlerden biriydi. Tıraş sırası beklememek için herkesten on beş dakika erken kalkardı. Bir filmdeki radyo sunucusunun program açma repliği good morning Vietnam... Vietnam gazıyla kalkıp tıraşını oluyor, sonra martı boku temizleyip ekmek kesmeye gidiyordu. Alarm sesinden sonra gece nöbetçisi asker, koğuşa girer; ilk başta dolaba vurup koğuş kalk diye bağırır; sonra da ilk ranzadan başlayarak kalkmayanları tekmeleyip uyandırır. Tekme de değil aslında, surata basma. Tekme gibi acıtmaz ama gurur kırardı. Tekin'in havlusunu kaldırdı ve ayağını suratına bastı. Tekin'in uyandığında ilk gördüğü, mutfaktaki bir hamam böceğinin son gördüğüydü. Lastik bir bot tabanı... Tuvalete girdi. Mecazi değil, gerçekten içinde donmuş bokunu çıkarmaya çalıştı. Çivili buz akan musluk önünde tıraş oldu, iki kişi bir aynada suratlarını kanatarak. Meydana çıkıp martı boku temizledi. Gökten yağın kamikaze bokları... Silmek için bastırdıkça betona daha çok giren boklar. Sonra mıntıkasındaki tuvaleti temizledi. En azından sıcaktı. Bokun ve sidiğın sıcaklığı... İnsan

içinden çıkan, sıcak bok ve sidik... İnsanla aynı yerden çıkan sidik... İnsan da sidik gibi sıcak vajinadan çıkan ama sonra büyüyen ve konuşan bir şeydi. Sidik konuşabilse muhtemelen insanla aynı şeyleri söylerdi. Sonra ekmek kesmeye indi. Orduvinde askerlik yapmanın avantajları yok değildi. Asker arasında gazino denirdi. Her sabah üç çuval ekmek kesmek gerekiyordu. Kör bıçakla, sırtı ağrıyarak... Yarım çuvalını bitirdikten sonra nöbet kulübesine gitti. Asker sayısı az olduğu için günde iki, bazen üç kere sıra gelebiliyordu. Nöbetini tuttu ve bitti. Tuttu ve bitti arasında üç saat. Tuttu ve bitti arasında kırmızı elbisesiyle Hayfa'nın hayali, ayaklarına vuran botun acısı, kırmızı elbisesiyle Hayfa'nın, kafasındaki miğferin acısıyla baş ağrısı, kırmızı elbiseyle, üzerinde hücum yeleşinin baskısıyla bel sancısı, kırmızı, elinde tuttuğu mp5 tüfeğin soğukluğuyla donmuş el sızısı, biten hayal ve nöbet kulübesinden çıkış. Kulübenin yanından başlayan mermer merdivenden yukarı doğru çıktı. Arkasında Karadeniz manzarası, önünde Giresun Askeri Kale Gazinosu'nun üç binası... Üç binanın ortasında, çimlerin üzerine gömülmüş olan paslı çapa. Seyit Onbaşı'nın bile kaldıramayacağı ağırlıkta. Yağmur yağarken askere tozu aldırılan demir yığını. Bu merdivenlerden her geçişinde üzerine düşmeyi diliyordu. Sivri ucunu gövdesinin tam ortasına denk getirip kaza süsü verebilirdi. Zamanında Karadeniz'in dibini görmüş çapa, kendi dibine yetişebilir miydi? Merdivenleri çıktı ve ortadaki binanın giriş katındaki koğuşa girdi. Girişte yemek yedikleri ve televizyon izledikleri küçük bir alan vardı. Bu alanda bir kapı, ranzalarının ve banyonun olduğu koğuşa açılıyordu. Televizyonun üzerinde "212 gündür kaza yaşanmamıştır" yazan tahtadan 212'yi silip 213 yazdı. Tekrar sildi ve iki yüz on üç yazdı. Söylenirken aynı fakat yazarken iki yüz on üç göze daha uzun geliyordu. Askerde öğ-